

MARIÁNSTVÍ III. DÍL - OD KOSMICKÝCH PO PŘÍRODNÍ EXISTENCE; ZDROJE MARIÁNSKÝCH PROJEVŮ

Karel Funk

Podívejme se na zdroje, ze kterých pramení projevy duchovního mateřství či ženství, které můžeme dnes na naší planetě vnímat. Pokusíme se je sledovat sestupně od nejvyšších sil makrokosmických božích projevů až po síly sídlící jen na zemském povrchu i pod ním.

Při postihování božské struktury (svaté Trojice) nebyl vždy plně rozeznán mateřský element. Ten nebyl plně rozvinut /postižen/ ani nyní převládající párou poatlantskou kulturou, anglo-sasko-germánskou. Zde převažují spíše síly mužské moudrosti a tvůrčí energie, zatímco mateřství i mariánství je pro ni v esoterní rovině vstřebatelné většinou jen okrajově. Má-li se však cokoliv zrodit, musí být kromě otce i matka - jak na zemské, tak na nebeské úrovni (i například v hinduismu byla Šakti ženským pólem boha Šivy).

Bůh Otec je sférické mužství, princip odvěké a nekonečné tvůrčí Moci a Síly. Proto je Stvořitelem a Stavitelem kosmu. Tvůrčí Oheň Boha Otce, jeho prvotní láska, přechází do Boha Matky jakožto Otcova projeveného prostoru, lůna. Chce-li se Otec projevit, potřebuje prostor, lásku, kosmické lůno. Mateřský element je tvůrčí Láska. Je věčně jsoucí a věčně milující a rodící "ženou" Boha Otce. Její všeoblažující, všeobjímající a všeposvěcující Láska může vložit svůj plamen do lidské duše, když se jí otevře.

Oheň kosmické Matky byl vlit do lůna kosmické duše - Sofie. Ta je tedy vtělením (projevem) duševních sil kosmické Matky. Lidská duše je odvozena z ohně Sofie, Panny. Lidská duše je proto dcerou nebes, odvěkou jiskrou. Tvoří lůno, ve kterém se vyvíjí věčné lidské Já.

Tak jako v Kristu je vtělena jiskra Boha Otce - jeho duchovní Já, v Sofii je vtělena jiskra božské Matky - její duševní Já.

Kristus je tedy pravzorem lidského ducha, Sofia je pravzorem lidské duše. Ježíš byl nositelem Krista, Maria byla nositelkou Sofie. Protože lidská duše jakožto nástroj prožívání světa, spojka mezi duchem a hmotou, má tři projevy - citivý, rozumový a vědomý, i Sofia se skládá ze složky citivé (Isis Sofia), rozumové (Pistis Sofia) a vědomé (Peri Sofia). Vývojem lidstva se postupuje od pouhého cítění k jeho kontrole rozumem a nakonec má být vše podřízeno bdělosti duše vědomé.

Ve zčistěné duši citivé (též pociťující) může být nalezen niterný otisk sil měsíčních, které jsou však proměněny a postaveny do služeb zemského vývoje.

Ve zčistěné a prosvětlené duši rozumové nalézají jedinci, kterým se to daří, otisk sil slunečních (světlo vše osvěcuje a tím přináší moudrost).

Zčistění a výcvik duše vědomé (tj. sebekázeň, sebekontrola, sebezušlechtění) umožňuje prožívat a používat otisk nejvyšší - inteligenci hvězdného kosmu.

Postupným vývojem a zráním těchto trojích duševních sil, tj. prací na svém citění, myšlení a jednání bude jednou v lidské duši nalezen obraz nebeské Panny, oděné Sluncem, s věncem dvanácti hvězd kolem hlavy a s měsícem pod nohama (obraz tedy obsahuje Měsíc, Slunce, hvězdy) jako mikrokosmický otisk makrokosmické Sofie z dvanácté kapitoly Janova Zjevení. Ta rodí nebeského chlapce, kosmické duchovní Já Kristovo.

Hmotně se udál tento děj na Zemi jako neposkvrněné porození Spasitele, Syna, čistým ženstvím Mariiným. Marie tedy byla zemským reprezentantem kosmické duše - Sofie.

A tak jako nebeská Sofie rodí nebeského chlapce, kosmické duchovní Já Kristovo, a jako zemská Marie rodí čistou duši budoucího Vykupitele, je poukazováno i naší duši, aby v sobě hýčkala a milovala svůj zárodek duchovního Já - Krista.

Kdo v sobě plně zčistí svoji astralitu, citění, tomu vzejde moudrost duše, Sofia. Pomocí Sofie, čisté duše, lze chápat, čím je Kristus. Sofie či její zemská představitelka, Marie, je tedy cestou ke Kristu. Zejména v nadcházející slovansko-filadelfské epoše dalších několika tisíciletí se nebeská Panna stane vůdkyní k dalšímu, hlubšímu poznání Krista, jak nám odhaluje Rudolf Steiner. Tím bude lidstvu zpřístupněn další hlubší, duchovněji stupeň křesťanství.

Tak jako ze srdce pozemských matek vychází pečující obětavost a laskavost, i z lůna praproti Mateřství, z božské Matky, proudí ohnivý proud lásky, která pečuje o veškerý zrozený život. Je klíčem k věčnosti, upevňuje věčné ve formách časnosti. Mateřství zemské je odvozeno od mateřství kosmického, i zde je člověk obrazem Boha. Ku pomoci lidstvu byla na zemské úrovni "zástupkyní", nejdokonalejším projevem božské Matky i Sofie Maria, o které pojednává evangelium Lukášovo.

Tvořivý dech prolutí nejvyšší lásky Boha Otce a Matky vydechl kosmos, Syna, a tímto dechem bude jednou kosmos rovněž vdechnut do lůna božího. Podobné vydechnutí se odehrálo i na Zemi. Ohnivý tvůrčí impuls Boha Otce, který Maria přijala prostřednictvím duchovního Světla Ducha svatého k početí a zrození věčného a spásného života na zemské úrovni a který zahřívala pod mateřským srdcem nejvyšší láskou, jaké kdy bylo ženství na Zemi schopno, byl základním činem, od kterého se odvíjely události dál k sestupu Krista na Zemi a až k ději ukřižování na Golgotě.

Země je proto obdivuhodným tělem svého planetárního Ducha, kterým je od dob Golgoty Kristus, a své planetární duše, jíž je Maria, Matka Země, zemská Paní. Všechny pozemské duše jsou v jistém smyslu buňkami duše Země, rozlitými jako kapky téhož moře citového života, který je uzavřený ve schránkách lidských bytostí a tvoří zemské já. Duch světové formy zemské planetární bytosti působí jako duševní síla člověka čili jako mariánská síla ve všech jejích dětech. Všechny lidské duše proto v tomto smyslu tvoří zemskou Matku (tj. Marii v tomto širším pojetí). Každá duše je její součástí. Protože zemská Maria byla reprezentantem čistého porození Ježíšova ze svého lůna, staneme se v jistém smyslu jejími dědici a následníky, budeme-li usilovat ve svém dlouhodobém vývoji o přiblížení se k témuž cíli.

Tak jako zemská planetární bytost jako dárkyně zemských substancí je matkou našich zjevných těl, je i naše duše součástí její duše, a ona sama je zase součástí mnohonásobně širší a mohutnější duše kosmické Matky, jejíž mateřský hvězdný úsměv plane jasněji než všechna slunce.

Tak jako člověk má svou část hmotnou a část nehmotnou, je tomu i se Zemí. Ta je živoucí bytostí. Odvěků přirovnávali mystici Slunce k Otci a Zemi k Matce, která přijímá Otcovo tvůrčí oplodnění. Nebeské teplo a světlo Otcovo přijímá zemská Matka. V kosmických výšinách působí Otcova Síla tvůrčího mužství, v hlubině Země působí mateřská síla ženství naší planety. Tam, kde je na Zemi léto, spěje zemská duše do výšin kosmického prostoru, aby přijala duchovní oplodnění Boha Otce v nejvyšším nadsmyslovém posvátném splynutí lásky. Tak připravuje Otec "výšín" a Matka "hlubin" mysterium "středu" - nového člověka, jehož pravzorem je Syn - Kristus. Ten bude spět k budoucnosti dalšího stvoření Země, zvaného esoterně Novým Jupiterem. Apokalyptik jej nazývá Novým Jeruzalémem. Mocný zárodečný impuls k duchovnímu životu této budoucí planety má vzejít ze šesté poatlantské kultury zemské, z duchovní všebratrské kultury slovanské, označované apokalyptikem jako filadelfská. Ta má vyvrcholit v 5. a 6. tisíciletí po Kristu.

Život na budoucí planetě bude naplňován ženským principem univerzální kosmické Panny. Pak bude zemská Maria splývat s univerzální Pannou, Sofií, tak jako na Zemi splynul Ježíš s Kristem. Mise Kristova tak bude doplněna a dále rozvedena misí Mariinou. Zatím její esoterní mysteria spíše jen útržkovitě probleskovala ze zastření exoterním křesťanstvím. Nastává však čas, kdy stále více lidí, ať v církvi nebo mimo ni, začíná tušit nabízenou mariánskou pomoc, posilu a posvěcení.

I nás, naši snahu, naše dětské zmítání se v často tvrdé kolébce země, může božská Matka zahřívát Ohněm svého dobrotivého mateřského srdce, jako Maria zahřívávala pod svým srdcem vyvíjející se plod budoucí dokonalosti. Může do nás tiše a mateřsky trpělivě vkládat svou univerzální mateřskou lásku ke všemu stvoření. V ní se vyvíjí svatá moudrost - Sofia jakožto křesťanská mysteria. Maria-Sofia je pravzorem a pomocnicí našich duší, Kristus je prototypem našeho ducha. Liliové, sněžné mariánství stojí dosud nepovšimnuto, aby vrátilo naši duši panenství, kterým může proudit Otcova tvůrčí Síla, kterou lidstvo dosud nepoznalo, a znovuutvářet všechny formy duchovního života.

Zčistění naší astrality nás jednou v daleké budoucnosti může přivést až k posvátnému prožití nejčistšího a nejsvětějšího zásrubního polibku Neposkvrněného Početí, které jednou otevře i jinou formu plození za účasti tvůrčího Slova - Loga. V šesté epoše, slovanské, by alespoň malá část lidstva měla začít postupně nahrazovat nynější fyzickou formu rozmnožování formou duchovnějšou. O té se od nepaměti uchovává vědomí v grálských mystériích.

Slované mohou lépe vnímat, že mateřská láska se obětuje do krajnosti. Oběť hvězdného mateřství je to, co mohou Slované svým uzpůsobením snáze vycitovat i za- či skrze Marii-Sofii. Bezmezně plastická vynalézavost milosti mateřského srdce je silou, která se pro dítě obětuje víc, než kolik by si třeba karmicky zasloužilo. Láska je jedinou silou, která ruší i zákon spravedlnosti. Může Slovanům napomáhat, aby jejich spolupráce ze zemské úrovně přinášela větší plody, než bylo dáno spíše mužským

kulturám minulosti. Mateřské srdce jako tavící pec lásky se sklání hlouběji k lidstvu, než tomu bylo kdykoliv dříve. Matematika duchovního vývoje nastínila určité směřování a načasování, mateřská láska se však ponořuje hlouběji k lidem, než největší zasvěcenec, aby víc pomohla a uspíšila, než kolik bylo duchovně aritmeticky extrapolováno. To vše jsou však jen možnosti, nabídky, a záleží jen na každém jedinci, zda jich využije.

Ježíš Kristus zasáhl a odklonil negativní vývoj láskou. Do nadcházející slovanské kultury se více prolíná i mateřsko-mariánský element, který může prozářit a proteplit kolébku slovanského esoterního novorozeněte, aby mělo lepší podmínky k přijetí Kristova Já, než které by mohly nastat pouze zásluhou dosavadní germánské mužské pomoci (ač již vykonala mnoho a možná ještě vykoná).

Zatímco duše Ježíše Nazaretského svůj úkol pro lidstvo již vykonala přijetím Krista a mysteriem na Golgotě, bude individuální duše bílé Marie provázet lidskou evoluci po mnohé věky. Tato duše mateřské lásky, prostoupená kosmickou moudrostí Sofie, stojí za mnohou pomocí lidstvu - ne jako duchovní učitel či zasvěcenec, ale jako milující matka, která se nad svými dětmi raduje nebo pláče, vždy připravena pomoci či zmobilizovat další duchovní hierarchie, pokud se na ni člověk opravdově obrátí. Není však sama.

Řetězec mateřské pomoci od makrokosmické božské Matky a jejího duševního zážehu Sofie, přes Matku Zemi a zemskou Pannu Marii pokračuje neskonale milostí i dál. Během křesťanského věku bylo připravováno i dvanáct "malých" bílých Marií pro pomoc lidstvu na konkrétních místech. Svým stupněm vývoje se mohou včleňovat do úkolu šíření mariánství. Přinášejí proto mateřské mariánské síly na vhodná místa po celé zemi, aby jimi byla proniknuta. Byly Marií již dávno "vychovávané" a uschopňovány k přenášení mariánských sil pro celou planetu. Působí na místech zjevení či "zázraků", inspirují hledající duše, povzbuzují zarmoucené v jejich duchovních zkouškách. Jsou silami Marie trvale napájeny a tak se nám na naší zemské úrovni jeví jejich působení jako mariánské, kterým také skutečně je. Nezáleží proto moc na tom, zda o této skutečnosti víme či nikoliv. (Bylo by snad možné je považovat i za nynější mariánskou analogii někdejších dvanácti apoštolů kolem Ježíše, tehdy však na tělesné úrovni - ostatně, i tyto Marie jsou běžnými vtělujícími se bytostmi, více však pokročilými.)

Oněch dvanáct "malých" Marií rozprostírá svou pozornost po celé Zemi a pomáhá svou inspirací, posilou a pomocí tam, kde je to právě zapotřebí, i podle způsobu vnímání člověka, kterému je pomáháno. (Jejich jsoucnost byla dána prožít Martě H. Její poznatek o existenci těchto světlých Panen koreluje s jistým esoterním pramenem z 20. století.)

Od univerzální božské Matky a jejího projevu v duševních silách kosmické moudrosti Sofie jsme postoupili k jejich prvnímu reprezentantu v lidstvu - první zemské matce, která přijala božskou sílu Loga. Její úkol pokračuje a nyní na něm spolupracuje, byť jen na nižší úrovni, i dvanáct jejích blízkých duší. Tyto síly sestupují níže do zemské úrovně. Síly skutečné modlitby pro mariánství otevřených "obyčejných" duší mohou mohutně posvěcovat některá sakrální či přírodní místa. Vyloučené astromentální (citově-myšlenkové) útvary se nazývají elementálové. Ty mohou inspirovat i mnohé zbožné duše, které se na posvěcených místech modlí.

Kromě těchto elementálů však působí na zemské úrovni i bytosti elementární - v ženském principu zejména víly a rusalky. Ty mohou být činné na některém místě a brát na sebe pro poutníky i mariánskou podobu. Individuální vědomí víl a rusalek, neznečistěné lidskými nepravostmi, může být "shora" naplněno mariánskými či duchovně-mateřskými vlivy. Jsou-li tyto posvátné síly ve víle nalezeny a aktivovány lidskými modlitbami, může na sebe vzít i podobu Marie či některé světice. (O zjeveních víly v podobě Panny Marie Lurdské u pramínku v Lublani píše zajímavě M. Pogačnik.) I tyto výše vyvinuté; přírodní bytosti mohou vytvářet zdroj zdraví a požehnaní. Některé elementární bytosti jsou schopné osvojit si velmi rychle kvalitní vlivy lidí, kteří se zde opravdově duchovně povznegli (ale i naopak - některý prostor může být ovládán i bytostmi, které přejaly temné vlivy, a jsou schopné je příležitostně i zdynamizovat). Často i v kostelích je mnoho lidských emocionálních odpadků ze sobeckých a sebelítostivých modliteb nebo z vysněných projekcí falešných nebiček a rájů. Tyto lidmi vyloučené elementární útvary mohou infikovat i některé nižší elementární bytosti, které jsou tím pak škodlivě nabity. To ovšem platí o všech místech, kde dochází k jakýmkoliv negacím či psychickým a fyzickým tlakům.

Zdá se, že individuální úroveň či zaměření některých krajinných či studánkových rusalek je ovlivňováno i kvalitou či povahou uctívání, ke kterému v různých dobách lidmi na daném místě docházelo. Rituální či náboženské cítění tedy dotvářelo astrální povahu jejího vyzařování. Proto i my dnešní můžeme svými modlitbami a meditacemi vtiskovat své stopy místům a bytostem pro budoucí návštěvníky. S těmito elementárními bytostmi je třeba láskyplně hovořit. Kde jsou dobří elementálové (vymístěné lidské energie), daří se dobře i elementárům (přírodním bytostem). Dobří elementárové jsou tedy přitahováni dobrými elementály: kde je místo zameditované, promodlené, kde jsou stopy po lidské lásce a harmonii, tam je i lákavé klima pro usídlení elementárních bytostí. Platí to ale obousměrně.

Dnešním tradičně věřícím by tvrzení o působení elementárních bytostí na posvátných místech připadala možná trochu pohansky, bylo by to však z pouhé nevědomosti. Ještě v polovině druhého tisíciletí po Kristu bylo s těmito bytostmi počítáno s naprostou samozřejmostí (i přes církevní potlačování), jak je dochováno v řadě pramenů.

Je zřejmé, že propojení s aurickými výšlehy takovéto elementární bytosti může aktivizovat i lidské zbožné podvědomí, které pak může bezděčně ovlivnit i obsah některých přijatých "mariánských sdělení". Za takovými sděleními tedy nemusí vždy stát individualita Panny Marie ani některé z dvanácti malých Marií, ale jen mariánstvím nasycená elementární bytost, zpravidla v interakci se zbožnou psychikou příjemce. Zbožnému katolíkoví, který se třeba rád modlí růženec a jde mu o spásu lidstva, pak může být sděleno, kolik růženců denně se lidé musí modlit, aby předešli katastrofám, a podobně (vzpomeňme například sdělení pro lesníka z Turzovky v 50. letech 20. století). Občas se k procesu přijímání těchto sdělení či vzkazů může "nachomýtnout" a vmísit i některá další bytost neviditelného světa, například odtělený kněz nebo aktivní věřící (spíše jen jejich posmrtní energetičtí dvojníci), což má za následek sdělení subjektivní a nespolehlivé. Zejména prostí církevní věřící nezapojují k duši citivé dostatečně duši rozumovou (jak řekl Václav Havel - domnívají se, že jsou vyvázáni z povinnosti samostatně myslet), ale zejména ne duši vědomou.

Pro úplnost dodejme, že za některými inspiracemi silně fanatickými a subjektivistickými nestojí čistá bytost, ale jen světy nižšího astrálu a nezvládnuté a nekontrolované podvědomí příjemce. I tato sdělení se hemží výrazy jako Kristus, Maria, láska, mír, neubližování, modlitba apod. Záleží pak na naší soudnosti, na logice vypěstované i v běžných zemských věcech, na znalosti lidských povah a projevů i na čistotě srdce, zda rozpoznáme správně povahu zdroje. Nejvíce napoví povaha příjemce. Můžeme se spolehnout, že úzkoprsý fanatik či agitátor pro Pánaboha či duchovno, projevující mesianistické sklony, nemá spolehlivé napojení.

Posvátnost místa je podporována i podzemními vlivy nejen energetickými, které zaznamenávají i průměrně senzibilní lidé, ale i ve velkých hloubkách ležícími či se teprve pomalu vyvíjejícími ložisky krystalů a drahokamů. Ty jsou totiž "zkamenělými" ctnostmi, které poskytují pestrý vějíř nejrůznějších inspirací (blíže o tom viz další kapitulu).

Postupujeme-li úrovněmi od kosmu k zemské duchovní atmosféře, k Zemi samotné i pod její povrch, vychází nám následující posloupnost vlivů duchovního ženství:

- makrokosmická božská Matka
- Sofie jako pravzor duše
- zemská Paní (duše Země)
- pozemská Maria, nositelka (představitelka) Sofie a v budoucnu i makrokosmické božské Matky
- 12 malých Marií
- elementálové lidských modliteb
- elementární bytosti
- podzemní vlivy.

/Z knihy KF - EPOPEJ MARIÁNSTVÍ - Od kosmické Matky až po víly; Posvátná místa, zjevení, sdělení./